

HOL VAN AZ ÍTÉLETNEK ISTENE?

“Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemében, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?” Malakiás 2,17

Félelmesen időszerű írás ez a Malakiás próféta könyve! Akárcsak manapság, akkor is sóhajtoztak a népek, a kegyesek, a vallásos szép-lelkek: *“Hol van az ítéletnek az Istene?”*. Vagy jobban megértjük, ha így fogalmazzuk ezt a szemrehányó panaszt: Meddig tűri meg ezt az Isten?

Arról van itt szó ebben a részben, hogy a kegyesek, a szép-lelkek meg vannak botránkozva a világ fölött, a körülöttük lakó pogányoknak és felpogányoknak a szemérmetlen magaviselete fölött, - meg vannak botránkozva a nemek közötti erkölcstelenség fölött, az egész közélet romlottsága, az emberek hűtlensége, megbízhatatlansága, rosszakarata fölött. Óh, mit kell szenvednie a tisztességes embernek az ilyen pogány, istentelen világban, -mondják nagy önsajnálattal, - óh, hogy rothad el és mállik szét az egész élet az emberek - persze: más emberek! - rengeteg gonoszsága miatt! Ezek a sajnálkozók, ezek a zúgolódók nem képesek megérteni, hogy miért nem lép már közbe az Isten a kártokozókkal szemben? Hiszen elsősorban Istennek volna érdeke, hogy rend legyen végre! És íme, Isten, mintha elnézné a gonoszok üzelmeit. Mintha nem törődne azzal, mennyi ártatlan szenvedés, mennyi igazságtalanság történik a földön, - sőt, úgy virul a gabság, mintha minden gonosztevő jó volna az Úr szemében, és Ő gyönyörködne azokban! Mintha egyenesen őket segítené az Úr a jókkal, a kegyesekkel, az ártatlanokkal és igazakkal szemben!

Nem teljesen, de majdnem így néz ki a dolog! Tudják ők, hogy nem a gonosztevőket szereti az Úr, de hát éppen azért: akkor miért nem bünteti meg őket? Megérdemelnék pedig! Nagyon itt volna már az ideje! Hol van hát, hol marad hát az ítéletnek Istene? - mondják! Érzitek, ezek a kegyesek, ezek a szép-lelkek mintha mind erősebben és mind konokabban kiáltanak büntetésért és bosszúért az Istenhez, a gonosz és megromlott világra e szavakkal: *“Hol van az ítéletnek Istene?”* - Úgy-e, mintha csak ma élne a próféta, mintha ma hallaná az emberek fájó sóhajtását!

És ezzel az elkeseredett hangulattal szemben ezt kiáltja a próféta: *“Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel”*. Talán az emberek szívesen hallgatják egymás panaszát a romlott világról, Isten azonban nem! Őt fárasztja az ilyen beszéd! Őt, aki azt mondja: *“Íme, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője!”*, (Zsoltárok 121,4) fárasztja ez a fölösleges beszéd! Olyan a számára, mint valami unalmas ásitás! Valljuk meg őszintén: nem is ér többet, mint egy unalmas ásitás! Isten nem ezt a szerepet

szánta az Ő gyermekeinek, hogy a világ fölött siránkozzanak és panaszkodjanak, hogy jaj, de megromlott a világ! Istennek semmi öröme nincs az olyan imádságokban, amelyek az Ő ítéletének pusztító erejét akarják leimádkozni Tőle a gonosz világra. Emlékezzünk csak rá, hogy megdorgálta Jézus azt a két tanítványt, akik mikor egy samáriai faluba nem fogadták be őket, tüzet kértek volna: *“Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minemű lélek van ti bennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.”* (Lukács 9,54-56) Ilyen dacos és elkeseredett, ügynevezett kereszteshadjárat-hangulatban élnek a kegyesek a gonosz világgal szemben, - Isten számára azonban ez a beszéd, fárasztó!

És milyen türelmes az Úr: lám, még az ilyen okvetetlenkedő kérdésre is, hogy *“Hol van az ítéletnek Istene?”* - hajlandó válaszolni. *“Imé elküldöm... és mindjárt eljön,... a kit ti kívántok... Imé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura!”*. Ne féljenek semmit a kegyesek, nem késik el az ígéretével, és annak valóra váltásával az Úr! Ha Ő ezt mondta, megígérte, hogy eljön: akkor ne aggódjon senki amiatt, hogy hátha mégse jön el! És miközben a kishitű, türelmetlenkedők azt kérdik *“Hol van az ítéletnek Istene?”* már ott is van, már ott áll az ajtó előtt, keze már a kilincsen, készen minden pillanatban, hogy bejöjjön. Figyeld csak meg ezeket a szavakat, amik itt az Ótestamentum végén, annak utolsó oldalán állnak: *“Imé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; Imé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura.”*. És most figyeld meg azokat a szavakat, amellyel az Újtestamentum kezdődik: *“A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete, amint meg van írva a profétáknál: Imé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te utadat előtted; Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit: Előáll vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára. És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztelkedének mindnyájan ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévén. János pedig teveszörnyű ruhát és dereka körül bőrvet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. És prédikála, mondván: Utánam jő, a ki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíját megoldjam.”* (Mark 1,1-7) Imé, az Ótestamentum vége: egy nagy ígéret, - az Újtestamentum kezdete, ennek az ígéretnek a beteljesedése. És szinte megdöbbentő az a szó szerinti egyezés, ami az ígéret és beteljesedés között van. Isten annyira halálosan komolyan veszi az Ő ígéretét, hogy szóról-szóra be is teljesítette azokat!

Egyszer összeállítottam az Ótestamentumból 24 olyan Krisztusra

vonatkozó jövendölést, amelyek nagycsütörtök estéjétől kezdve nagypéntek estéjéig, tehát 24 óra alatt szóról-szóra beteljesedtek. Ennyire biztosan lehet számítani arra, amit Isten megígért! Az Újtestamentumon is végig zeng egy nagy ígéret, az, hogy visszajön Krisztus, mégpedig ítéletre jön vissza! Beül majd az Ő dicsőségének királyi székébe, és elébe gyűjtetnek mind a népek, mert nekünk mindannyiunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt! Semmi sem olyan bizonyos, mint az, hogy ez az Ígéret is szóról-szóra tejesedik be majd, és pedig hamarosan, hirtelen és váratlanul válik ez is valóra, mint Krisztus első eljövetele! - *“Hol van az ítéletnek Istene?”* - kérded megfáradva, csüggedve, szenvedve, türelmetlenül! Nos, hát fogadd el, elégedj meg azzal, amit a próféta mond: *“Mindjárt eljön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; imé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura.”*. És ez azt jelenti, hogy már útban van, minden pillanatban betoppanhat az ítéletnek Istene, és akkor majd elkezdődik az Isten ítélete!

De ne csak az utolsó ítéletre gondoljunk itt, - Isten szakadatlanul ítéli ezt a világot. Ez a világ Isten állandó ítélete alatt áll, és ilyen folyamatos ítélet alatt haladnak az események az utolsó ítélet felé! Isten a gonoszt nemcsak az utolsó ítéletben, hanem meg itt a földön is megítéli és a saját dicsőségét itt is felragyogtatja! Csak az Ő időszámítása más, mint a mienk. Ha nem tesz meg valamit a következő öt percen belül, még nem jelenti azt, hogy soha nem fogja megtenni. Isten ritkán nyúl bele akkor a dolgokba, amikor a mi véleményünk szerint volna szükséges a beavatkozás. Ő annyira szabad a cselekedetében, hogy semmiféle időt nem enged magának előírni. A határidőt mindig Ő szabja meg! Ő tud várni, és akkor is kivárja az időt, ha az Ő gyermekei már türelmetlenek!

Voltaire, a 18. századbeli nagy francia gúnyoló azt mondta egyszer: “A Názáreti Jézusnak 12 emberre volt szüksége, hogy a keresztyénséget elterjessze a földön, én egyedül fogom kiirtani a földről!” - És milyen különös ítélete az Úrnak, hogy Párizsban ennek a Voltaire-nek a házában, ma a Brit- és Külföldi Bibliatársulat lerakata van. A ház, tele van Bibliákkal, régi lakóját pedig már régen elfeledte meg a világ is!

Nistsche, a híres istentagadó filozófus, egyszer így kiáltott fel: “Isten halott, Isten halott...” És ez a Nietzsche a bolondok házában fejezte be az életét: Nietzsche halott, Isten pedig él! *“Hol van az ítéletnek Istene?”* Hat nem látod? Nyisd ki a szemed és lásd meg, hogy meg soha nem maradt el ebből a világból Isten ítélete, - s ezután sem fog elmaradni. Igaz a prófécia, hogy *“mindjárt eljő... imé eljön, azt mondja a Seregeknek Ura”*, - csak várd ki!

Tehát: eljön, ez egyszer bizonyos, - *“De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja!”*- folytatja a

próféta. (2. vers) *“És megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt”* (3. vers). Tehát: a Lévi fiai is alákerülnek, belekerülnek a tisztogató, fájdalmas nagy ítéletbe! Isten ítélete ugyanis, melyet az elcsüggedt kegyesek óhajtának, úgy jön el, hogy nemcsak a hitetlen világot, hanem őket, magukat a kegyeseket is éri. A hívőknek nagyon meg kell ám gondolni, amikor Isten ítéletét fölöttébb kívánják, hogy ez az ítélet elkövetkezik a világra, de nem fogja megkímélni a hívőket sem! Nem ül az Isten gyülekezete a szárazon, amíg tart a vihar és nem szemléli páholyból, vagy valami leső lyukon, hogy miképpen bünteti Isten az istenteleneket, - mert minden ítélet a kiválasztottakat is éri. Amikor éheznek az istentelenek, éheznek a hívők is. Ha fáznak az istentelenek, reszketnek a hívők is. Isten az Ő ítéletének záporát nemcsak a világ gonosz helyeire hullatja, hanem a kegyesek házára és templomaira is.

Amikor az Isten a történelem folyamán meg-megítéli e világ felgyülemlett gonoszságát, akkor a hívőknek mindig a legutoljára van alkalmuk tapsolni. Mindenkire nézve igaz az, ami meg van írva, hogy *“Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.”* (Zsidó levél 10,31) Amikor az Ő hatalmas keze ránehezedik erre a földre, bizony meggörbödnek alatta mind az igazak, mind a hamisak! Ám várja valaki türelmetlenül Isten ítéletét, de tudja meg azt, hogy *“kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja!”* (2. vers) Isten ítélete éget és mar, tehát fáj, nagyon megszaporodik a jaj-szó a földön! *“Hol van az ítéletnek Istene?”* Ne kívánd meglátni, mert mindenképpen rettenetes az Isten ítélete!

Sőt, a próféta meg tovább megy egy lépéssel és visszafordítja az ítéletvárást a kegyesekre. Mintha azt mondaná: Te, aki a gonosz világ megítélését sürgeted, vigyázz, mert az ítélet elsősorban temiattad jön! Eljön az ítéletnek Istene, és leül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja - nem a hitetlen világot, amely pedig a kegyesek szerint annyira megérett már a tisztogatásra, hanem: a Lévi fiait. Tehát éppen a kegyeseket, akik sürgették az ítéletet, és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt! És most a próféta ugyanazokat a bűnöket, amelyeket a kegyesek előbb a hitetlen világról mondtak, most tükör gyanánt elébük állítja, mint saját vétkeiket.

Nézzétek csak meg a világ gonoszságában magatokat: hitetlen ez a világ? Hát ti az úgynevezett hívők? Parázna ez a világ? Hát ti az úgynevezett szentek? Gyűlölködő és bosszúálló ez a világ? Hát ti az isteni megbocsátás titkának ismerői? Igazságtalan ez a világ? Kegyetlen ez a világ? Hát ti, a kegyesek? Ha valaki úgy látja, hogy itt tisztogatásra van szükség, az ítélet tüze kell ide, akkor éppen a Lévi fiainál, a kegyeseknél, a panaszkodóknál, nálatok szükséges ez! Hol van az Isten ítélete ebben a világban? - kérded türelmetlenül, mert szenvedsz e világ gonoszsága miatt.

Nos, lásd meg hát: rajtad van, téged ítél meg az Úr, téged, aki kérded, hogy meddig tűri meg az Úr a világ gonoszságát? Mi más lehet ennek az ítéletnek az értelme, mint az, hogy te a tűzben megolvasztassál, azután megmosva és megtisztulva kerüljél ki belőle? Ez a megtisztulás akkor fog megtörténni, ha te, a Krisztus tanítványa, megcsendesedsz és beismered, hogy nem a világ szorul elsősorban megtisztulásra, hanem éppen téged, meg engem, az egyházat, Lévi fiait kell megtisztítani.

Ha többé már nem dacosan, hanem azzal az alázattal és bűnbánattal kérded: *“Hol van az ítéletnek Istene?”* - akkor megláthatod ott, a golgotai kereszten, ahol a nagy ítélet már megtörtént, ahol a nagy olvasztás és tisztítás, a nagy megmosatás Krisztus vére által végbemegy. Ott van az Isten, Aki Önmagára veszi az ítéletet, a te elítéltetésedet. Azon az egyetlen helyen, a Golgotán, a megfeszített Jézus Krisztus személyében nem ítélet Istene többé az Isten, hanem a te számodra is a végtelen és feltétlen kegyelem Istene! Ámen.

KERESZTÉNYSÉG ÉS RÓMAI ÁLLAM

A kereszténység üldöztetése

1. Az előzmények

A római állam az uralma alatt élő népek vallásaival szemben rendszerint türelmet gyakorolt. Csupán a közerkölcsiség és az állami rend tiszteletben tartását kívánta meg bármely vallás híveitől. Ebben az általános vallási türelemben része volt a zsidóságnak is. Sőt ennek még az a kiváltsága is megvolt, hogy nem tartozott résztvenni a császárkultusz gyakorlásában, pedig erre kötelezve volt valamennyi többi engedélyezett vallás (religio licita) követője. Innen van, hogy fennállása első évtizedeiben a kereszténységnek sem volt része állami zaklatásban. A római hatóságok egyszerűen zsidó felekeztek nézték s nem törődtek vele. Az a vérengzés, amelynek Néró alatt 64-ben esett áldozatául a római keresztények nagy tömege, még nem tekinthető igazi állami üldözésnek, minthogy egészen különleges oka volt: ez az eszelős zsarnok Róma felgyújtásának gyanúját akarta önmagáról a keresztényekre hárítani s ezért végeztette ki őket válogatott, látványos kínzásokkal.

2. Az állam föllépése

Mihelyt az állami hatóságok fölismerték, hogy a kereszténység a zsidóságtól különböző vallás, hivatalosan is fölléptek ellene, mert követői állhatatosan megtagadták az állami kultuszban való részvételt. Így tehát az

I. század legvégétől megkezdődött a keresztények állami üldözése. Ez egyelőre csak szórványos volt, mert Traianus császár (98–117) csak az esetre engedte meg a keresztények ellen a törvényes eljárást, ha valaki nyílt panaszt tett ellenük az állam isteneinek megvetése miatt; de határozottan megtiltotta, hogy panasz nélkül vagy névtelen feladások alapján üldözzék őket. Maguk a hatóságok legtöbbször nem is lelték kedvüket az üldözésben, de sokszor a közvélemény nyomása alatt voltak kénytelenek vele. A nép ugyanis általában embergyűlölőknek, istentagadóknak és az állami rend ellenségeinek hitte az elzárkózott életet élő, titkos istentiszteleti összejöveteleket tartó, az áldozatokban, cirkuszi játékokban részt nem vevő keresztényeket. Ezért gyűlölte őket s a róluk keringő legképtelenebb rágalmaknak is (emberhús-evés, fajtalankodás, varázslás stb.) hitelt adott. Nagy elemi csapásokban és egyéb bajokban (éhínség, ragály) a tömeg az istenek bosszúját látta a keresztények eltűrése miatt s ilyenkor parancsolóan követelte: *christianos ad leonem*, oroszlán elé a keresztényeket! Erre aztán tömegesen fogdosták össze az illető városban vagy vidéken Krisztus híveit, s ha hitüket meg nem tagadták, mint felségsértőket és szentségtörőket halálra (lefejezés, máglya, cirkuszi vadállatok elé vettetés), vagy a halálnál is borzasztóbb, életfogytiglan tartó büntetésre (bánya, gladiator- iskola) ítélték őket.

3. Az üldözés tetőpontja és bukása

Az üldözések kegyetlensége és a büntetések borzalmai a gyöngébb lelkű keresztények közül sokat megfélemlítettek és hittagadásra bírtak (ezek voltak az „elesettek” = lapsi). De a hívek mindvégig megállottak, s mint vértanúk (martyr) vagy hitvallók (confessor) tettek bizonyoságot Megváltójukról. Ezek a bizonyágtételek sokszor épp a szem- és fültanú pogányokat nyerték meg a Krisztusnak. Egyre szaporodó megrendítő megtérések igazolták a Tertullianus mondását: *Semen est sanguis christianorum* (mag a keresztények vére). A III. század közepére az egyház már annyira megerősödött, hogy a római államnak a leszámolás erősebb eszközeiről kellett gondoskodnia. Decius és Valerianus császárok (250 körül) tűrhetetlennek tartották, hogy a birodalom alattvalóinak egy folyton növekvő csoportja következetesen kivonhassa magát az állami kultuszból. Megindították tehát az első rendszeres és általános, minden provinciára kiterjedő üldözést. Ez egy évtizedig tartott, borzalmat borzalomra halmozott, de célját: a keresztények kiirtását még sem érte el. Ezután háborúk és belviszályok egyelőre megakadályozták a császárokat a rendszeres üldözés folytatásában. Csak 300 körül tett még egy kísérletet a birodalom újjászervezője, Diocletianus császár és uralkodótársai. Ez az üldözés kegyetlenségben és tervszerűségben valamennyi előzőt fölülmúlta s

különösen a keleti gyülekezeteket sújtotta rettenetesen. Azonban a Diocletianus utódai közt kitört egyenetlenségek csakhamar mérsékeltek a hevét. Végül az egyeduralomért küzdő vetélytársak közül Constantinus belátta, hogy a hatalmasan szervezett és csodásan ellenálló erejű keresztény egyház megsemmisítése immár lehetetlen; a római állam számára, ha belső rendjét és békéjét biztosítani akarja, csak egy út marad hátra: az egyházzal szövetkezni.

A kereszténység mint a romai birodalom államvallása

I. Nagy Konstantin és utódai; a pogányság vége

Constantinust a történelem „nagy”-nak nevezi. Méltán, mert csodálatos világossággal ismerte fel, hogy a római birodalom a kereszténység fenntartó erejét nem nélkülözheti. Ezt a felismerést a politikai érdek is sugallta neki, nemcsak a vallásos érzés. Az „*in hoc signo vinces*” látomás legendászerűen kiszínezett történet, bár az alapja Konstantinnak személyes élménye lehetett. Az bizonyos, hogy Krisztusban maga is őszintén hitt, de a keresztény vallásban és egyházban főként politikai tényezőt látott. Amikor már a többi vetélytársai fölött diadalt aratott, mint nyugati császár keleti uralkodótársával, Liciniusszal együtt 313-ban rendeletet adott ki, amelyben a kereszténységet engedélyezett vallásnak (religio licita) ismerte el. Amikor aztán ezt az utolsó vetélytársát is letörte s a birodalom egyedüli ura lett, még határozottabban pártját fogta a kereszténységnek. Bőséges erkölcsi és anyagi támogatásban részesítette az egyházat és papjait. De azért a még mindig nagyon erős pogánysággal sem szakított teljesen és csak a halálos ágyán keresztelkedett meg. Utódai tovább haladtak a tőle kijelölt úton. Az egy Julianus volt kivétel, aki a keresztény vallást és egyházat egyes képmutató keresztények miatt nagyon meggyűlölte. Ő egy utolsó kísérletet tett a kereszténység elnyomására és arra, hogy a pogány vallásosságot a filozófia segítségével visszaállítsa régi fényébe. Ez a kétségbeesett kísérlet azonban főleg Julianus korai halála (363) miatt hamar megbukott. Ezóta a kereszténység háborítatlanul élvezhette kiváltságos helyzetét a birodalomban, míglen Nagy Theodosius császár (380) kizárólagos államvallássá emelte s a pogány vallások gyakorlását tiltotta és üldözöbe fogta. Ettől fogva a pogányság a közéletből kiszorult. A végső csapást a pogányság szellemi életére a birodalom utolsó nagy császára, I. Justinianus mérte, midőn a világhírű athéni főiskolát (529) bezáratta. A művelődés fegyvereitől is végleg megfosztott pogányság kihúzódott az elmaradottabb vidéki lakosság, meg a nagyvárosi nép-alj közé. Ezekben a körökben aztán még sokáig és szívósan fennmaradt.

2. A császári egyházpolitika

A császárok a kereszténység diadalát azért segítették elő, mert az egységesen szervezett egyházban új, erős kötőanyagot nyertek a lazulni kezdő birodalmi egység számára. Ezért az volt a legfőbb gondjuk, hogy magának az egyháznak az egységét mindenáron megóvják. E célból beleavatkoztak az egyház legbensőbb ügyeibe, például a tan és a fegyelem kérdéseibe is. Még erőszakos eszközök alkalmazásától sem riadtak vissza, csakhogy véget vessenek az egyház egységét fenyegető viszályoknak. Az egyház a császári beavatkozásoknak sok hasznát látta, de nagy árat fizetett érte: szabadságát. Ura és parancsolója a császár lett. Ez volt az ún. caesareopapismus. Ez azonban teljes kifejlődésre csak a keletrómai birodalomban juthatott: itt az egész középkoron át fennállott, míg Nyugaton már nem volt ideje kifejlődni.

RÉVÉSZ IMRE: Az őskereszténységtől az ellenreformációig

Augusztus havi események

Augusztus 1. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Fülöp Mária, Bens Nóra és Kozák Piroska.

Augusztus 8. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella és Magyar Ilona.

Augusztus 15. A gyülekezet testületileg részt vett a Tósaky Irén emlékére rendezett gyászmisén, ami a Woodside Priory-i magyar katolikus misszionál volt tartva.

Augusztus 22. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Gábris Ágnes, Kozák Piroska és Imre.

Augusztus 29. Az istentisztelet keretében az új kenyér ünnepet ünnepeltük, az úrvacsora szentségével élt 44 személy. Az Úr asztalát úrvacsorai jegyekkel ellátta Hajnal Zoltán és Ilona. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Hajnal Zoltán és Ilona, segített Bordás Piroska.

Augusztus havi adományok:

Leemon Peter és Margit, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Megyesi T. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$50.00
Andre Varga Éva, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Andre T. Leslie, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Leemon Peter és Margit, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Orly Elvira, lelkész emigrációs ügyeinek intézésére.....	\$200.00
Virágh E. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$50.00
Handley D. Mary, szüleim emlékére.....	\$100.00
Rác János és Erzsébet, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$30.00
Magyary K. András, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$15.00
Rác János és Erzsébet, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$50.00
Leemon Peter és Margit, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Megyesi T. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$20.00
Pernyeszi Csontos Jolanda, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$5.00
Orly M. Elvira, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$25.00
Pusztai Péter, Tószky Irén emlékére.....	\$25.00
Magyari-Köpe Gábor, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$25.00
Rác János és Erzsébet, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$25.00
Hajnal Zoltán és Ilona, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$25.00
Magyary K. András, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$15.00
Andre Varga Éva, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$10.00
Bréger Irén és Corina, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$20.00
Hajnal József és Blanka, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$20.00
Megyesi T. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$20.00
Kádas Jutka, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$20.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkkel!

Gyülekezetünk betegeiért imádkoztunk. Kértük az Úr Isten kegyelmét életükre, hozza vissza beteg testvéreinket minél hamarabb köreinkbe. Betegek a következő személyek voltak: Miroshichenko Ágnes, Madarász Pál, Fabó Zsuzsa, Szabados István, Fóty Mónika.

Hirdetések:

- Szeretettel emlékeztetjük gyülekezetünk tagjait, hogy akik még nem fizettek be az évi egyháztagsági járulékat, ne feledkezzenek meg róla, ezzel is segítve kicsiny templomunk fennmaradását.

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy Kádas Jutka kezdeményezésére egy magyar kórust szeretnénk létrehozni. A kórus, Kádas Jutka vezetésével, a Magyar Református Templomban fogja próbáit tartani. Aki tagja szeretne lenni ennek az alakuló magyar kórusnak, kérjük hívja a lelkészi hivatalt.

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a következő bibliaórát szerdán, szeptember 22-én, du. 7 órától tartjuk. A téma: **A bűneset; Az özönvíz.**

Figyelem!!!

A San Francisco és Környéke Magyar Református Egyház Presbitériumának határozata értelmében, 2004. szeptember. 26-án, istentisztelet után, rendkívüli Közgyűlés lesz tartva.

A Közgyűlés célja: Nt. Magyari-Köpe Gábor lelkész kérelme

Az Egyház és Nt. Magyari-Köpe Gábor lelkész között megkötött szerződés módosítása.

- A lelkész nem mint független vállalkozó (independent contractor) hanem mint rendes alkalmazott (employ) legyen alkalmazva. (Az USA emigrációs törvényeinek megfelelően ez szükséges az állandó letelepedési engedély (green card) megszerzéséhez)

- A letelepedési engedély (green card) megindításához szükséges anyagi segítség összegének a meghatározása.

- Fizetésemelés 2004. okt. 1-től, a lelkész egy éves szolgálatba állásának dátumától számítva.

Kérjük egyháztagsajaink megjelenését, valamint a szavazási jog elnyeréséhez szükséges 2004. évi egyháztagság befizetését.